

Μια χριστουγεννιάτικη ιστορία

Μια φορά και έναν καιρό της Εβελίνας Χαρισιάδη, Ε2
υπήρχε μια πολιτεία που λεγόταν

Στενοχωρούπολη. Το όνομα της το πήρε από τον βασιλιά της. Πριν πολλά χρόνια, ανήμερα των Χριστουγέννων, ο βασιλιάς είχε χάσει την γυναίκα του από μια ανίατη αρρώστια. Είχε στενοχωρηθεί πάρα πολύ και ήταν γεμάτος θλίψη. Με τον καιρό η θλίψη έγινε ένας απέραντος θυμός. Και ο θυμός έγινε μίσος για τα Χριστούγεννα. Απαγόρευσε λοιπόν στους κατοίκους να γιορτάζουν τα Χριστούγεννα, στα παιδιά να λένε τα κάλαντα, να στολίζουν την πόλη και τα δέντρα και επέβαλε ποινές σε όσους ανακάλυπτε πως ήταν χαρούμενοι, χαμογελαστοί και διασκεδάζαν στις γιορτές των Χριστουγέννων. Διέταξε μάλιστα να μαζέψουν όλα τα χριστουγεννιάτικα στολίδια και να τα κρύψουν τόσο καλά ώστε κανένας να μην τα ξαναβρεί ποτέ. Όλος ο κόσμος ήταν πολύ στενοχωρημένος. Αναπολούσε τις παλιές καλές στιγμές που όλοι μαζεύονταν στο παλάτι και γιόρταζαν ευτυχισμένοι και αγαπημένοι. Ιδιαίτερα τα παιδιά ένιωθαν απογοήτευση και μελαγχολία τις Άγιες μέρες.

Κάποια Παραμονή Χριστουγέννων, ο μικρός Τομ και οι φίλοι του περπατούσαν στο δάσος λυπημένοι που ακόμα μια χρονιά θα έφευγε δίχως να νοιώσουν τη χαρά των Χριστουγέννων. Είχε περάσει η ώρα και είχε πολύ παγωνιά. Ο αέρας όλο και δυνάμωνε κάνοντας τα φύλλα να θροΐζουν όλο και δυνατότερα. Δεν είχαν ξαναπεράσει ποτέ από αυτό το μέρος και ένοιωθαν ένα φόβο να τους κυριεύει. Ξαφνικά, μέσα στο σκοτάδι αντίκρυσαν ένα φως.

- Να ένα σπιτάκι, είπε η Τίνα.
- Γρήγορα, είπε ο Τζον - Τζον. Εκεί να πάμε. Μπορεί να έχει και ζεστή σοκολάτα να μας δώσει ο νοικοκύρης του σπιτιού.

Τα παιδιά έτρεξαν προς εκείνο το μέρος, ελπίζοντας να βρουν στο σπιτάκι λίγη ζεστασιά και ασφάλεια μέχρι να περάσει η μπόρα και να γυρίσουν στα σπιτία τους. Καθώς πλησίαζαν όμως κατάλαβαν ότι δεν ήταν σπιτάκι αλλά μόνο μια μικρή, εγκαταλειμμένη αποθήκη.

Πλησίασαν σιγά - σιγά. Μέσα από την αποθήκη ακούγονταν πολλοί ψίθυροι. Έφτασαν στο παράθυρο. Κοίταξαν φοβισμένα από το παράθυρο για να μη τους δει κάποιος από μέσα. Και τότε αντίκρυσαν το πιο αλλόκοτο θέαμα που είχαν δει ποτέ μέχρι τότε. Χιλιάδες χριστουγεννιάτικα στολίδια, λαμπιόνια και χρυσές κορδέλες να ξεπηδούν τραγουδώντας μέσα από τα κουτιά τους και να σκαρφαλώνουν πάνω σε ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τα παιδιά σάσπισαν με το θέαμα, αλλά την ίδια στιγμή ενθουσιάστηκαν. Είχε περάσει πολύς καιρός από τη τελευταία φορά που είχαν δει ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο στολισμένο. Πέρασε λίγη ώρα μέχρι όλα τα στολίδια, οι κορδέλες και τα λαμπιόνια να πάρουν τη θέση τους στο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τότε ξαφνικά, μέσα από ένα μεγάλο κουτί ένα λαμπερό φως ξεπρόβαλλε. Ήταν το Αστέρι των Χριστουγέννων που πετώντας ανάλαφρα μέσα στο σκοτάδι πήρε τη θέση του στη κορυφή του δέντρου.

Όλα τα στολίδια σταμάτησαν μεμιάς να ψιθυρίζουν και περίμεναν κοιτώντας το αστέρι να ακούσουν τι έχει να τους πει. Πέρασε λίγη ώρα ώσπου μια βαριά, θλιμμένη φωνή βγήκε από το Αστέρι.

- Φίλοι μου, στολίδια, λαμπιόνια και κορδέλες, πάει καιρός τώρα που ο Βασιλιάς της πόλης μας έκλεισε σε αυτή τη φυλακή και δε μας αφήνει να βγούμε έξω και να γιορτάσουμε μαζί με τους ανθρώπους αυτές τις άγιες μέρες.
- Κάτι πρέπει να κάνουμε, να βγούμε από εδώ και να τρέξουμε έξω να στολίσουμε τη πόλη, είπε ένα μικρό, κόκκινο λαμπιόνι.
- Ναι, να βρούμε και παιδιά. Πόσο μου λείπουν! Είπε μια μεγάλη χρυσαφένια μπάλα.
- Μα πώς θα βγούμε; Δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να ελευθερωθούμε, ξαναείπε το μικρό κόκκινο λαμπιόνι.
- Κανείς δεν ξέρει ότι βρισκόμαστε εδώ, είπε η καλτσούλα του Αϊ-Βασίλη που ήταν στη βάση του χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Ακούγοντας τα παιδιά όλη αυτή τη συζήτηση κατάλαβαν πως κάτι πρέπει να κάνουν για να ελευθερώσουν τα στολίδια.

- Πρέπει να βοηθήσουμε τα στολίδια να το σκάσουν, είπε η Νταίζη.
- Πώς; είπε ο Τόμας.

Τα παιδιά προσπαθούσαν να βρουν μια λύση.

- Το βρήκα, είπε η Κέλυ.
- Θα πρέπει να σπάσουμε το παράθυρο.

Τα παιδιά άρχισαν με όλη τους την δύναμη να πετάνε ό,τι έβρισκαν μπροστά τους.

- Μπουμ! Μπουμ! Ένας δυνατός ήχος ακούστηκε. Το τζάμι έσπασε!

Χιλιάδες στολίδια, γιρλάντες, λαμπιόνια, κορδέλες άρχισαν να βγαίνουν από το παράθυρο, να στροβιλίζονται και να πέτανε ενθουσιασμένα στον ουρανό τραγουδώντας.

- Ευχαριστούμε που μας ελευθερώσατε, φώναζαν ευτυχισμένα!

Τα παιδιά ήταν ενθουσιασμένα και όλα μαζί με μια φωνή παρακάλεσαν τα στολίδια να βρούνε τρόπο να τους φέρουν πίσω την χαρά και την μαγεία των Άγιων ημερών που τόσο τους είχε λείψει.

Τα στολίδια τους υποσχέθηκαν ότι το βράδυ που όλοι θα κοιμόντουσαν, αυτά θα εργάζονταν πυρετωδώς να στολίσουν πανέμορφα όλη την πόλη απ' άκρη σ' άκρη.

Έτσι κι έγινε. Το άλλο πρωί, όλοι οι κάτοικοι έμειναν έκπληκτοι μόλις άνοιξαν τα παράθυρά τους. Η πόλη ήταν αγνώριστη! Δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους. Όλοι άρχισαν να γελούν, να χορεύουν και να τραγουδούν.

Ο βασιλιάς άκουσε τον σαματά και βγήκε στο μπαλκόνι του. Το θέαμα που αντίκρυσε στην αρχή τον παραξένεψε αλλά βλέποντας όλο το βασίλειο να είναι ευτυχισμένο και τα παιδιά να τρέχουν και να πηδούν χαρούμενα, η καρδιά του γλύκανε και ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο ρυτιδιασμένο από την στενοχώρια πρόσωπό του.

Δεν άργησε να καταλάβει σε τι μίζερια είχε ρίξει όλους τους ανθρώπους στην πόλη του τα τελευταία χρόνια και αποφάσισε να επανορθώσει. Διέταξε να γίνει ένα γλέντι τρικούμπερτο.

Από τότε η πόλη ονομάστηκε **Αγαπουειρηνηγαληνηζεσταχαμογελοούπολη!**

